

Про що шепочуть мури...

Про що шепочуть мури домо-кістяків
Сплюндрованого Харкова ночами,
Коли вдивляються печально в глиб віків
Проваллями очей крізь недотлілі рями?

Прислухайтесь серцем до шептань
нічних,
Коли вітри-буруни ніч терзають люто,—
Почуєте і сльози, і прокльони в них —
І правду скарг, якої ввіки не забути:

«По цеглині — в глині,
В залізо-бетоні
Нас мостили. Нили
Трудові долоні...
Думалось стояти
Нам віки нетлінним,
Затишок давати
І серця втішати
Людським поколінням...»

Та гадом десь іздалека
Повзла скривавлена рука —
Чужинця-хижака —
Рука жидка-большевика
Незмінного працівника
Кривавої ЧЕКА —

Партійця-комуніста —
Природного садиста...
І доповзла рука до нас
З огнем в недобрий час.
За одну хвилину —
І бетон, і глину,
Працю сотень, тисяч мулярів —
Мовчазних рабів-роботарів,
Гіт і кров мільйонів
Виродок червоний
Нас занастив —
З димом все пустив...
Може, для того, щоб захищатись,
Щоб боронить свої кволі ряди?..
О, ні! На те тільки, щоб познущатись
З власних підданців, щоб їм зостатись
Взимку без закутку, світла й води...».

Про що шепочуть мури домо-кістяків
Сплюндрованого Харкова ночами,—
Прислухайтесь серцем — в них
прокльони й гнів,
Якого не розвіяти віками!
Харків, січень 1942.